

[Lilli Gyldenkilde]

»Folketinget erkender, at det ud fra både familiemæssige og beskæftigelsesmæssige grunde er nødvendigt at nedsætte arbejdstiden generelt med det sigte at skabe en bedre fordeling af arbejde, uddannelse og fritid i den enkeltes livsforløb og i samfundet.

På den baggrund opfordrer tinget regeringen til efter forhandlinger med arbejdsmarkedets parter at fremme alle nødvendige forberedelser og undersøgelser til en nedsættelse af arbejdstiden allerede ved de kommende overenskomstforhandlinger, således at det kan ske med den fornødne styrke og smidighed.

Herefter går folketinget over til næste sag på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette dagsordensforslag indgår i forhandlingen.

(Kort bemærkning).

Gammelgaard (KF):

Det foregående indlæg og det dagsordensforslag, som det sluttede med, bl.a. fremsat af hr. Svend Auken, giver mig anledning til at stille et par spørgsmål.

Tror hr. Svend Auken og fru Lilli Gyldenkilde, at det er muligt at føre indkomspolitik, efter at man i givet fald har gennemført en nedsættelse af generel art af arbejdstiden fra, som socialdemokratiet har foreslået det, 40 til 35 timer med lønkomensation i hvert fald til de lavestlønnede? Anser man det for muligt? Det gør budgetdepartementet ikke.

Filosofien bag socialdemokratiets forslag om en kraftig arbejdstidsforkortelse er, at de kommende års stigende produktivitet kan skabe produktionsmæssig dækning for lønkomensationen til de lavtlønnede. Nu kan man mene, hvad man vil om, hvorvidt en sådan produktivitetsfremgang kommer eller ikke kommer, men jeg synes i hvert fald, der er to spørgsmål, man må stille i den forbindelse: hvordan kan store grupper af offentligt ansatte skaffe sig produktionsmæssig dækning for deres egen lønkomensation? Er situationen ikke, at enten må man yde de offentligt ansatte lønkomensation for at skabe plads til flere ansatte i den offentlige sektor, og så må regningen betales med større skatter, eller også må der ske en forøgelse

af de offentligt ansattes produktivitet, men så bliver der jo ikke plads til nyansættelser, og det var jo meningen med det hele? Hvordan vil forslagsstillerne til dagsordenen løse dette problem?

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at jeg synes, forslagsstillerne skylder befolkningen at fortælle, hvad der egentlig skal ske med pensionerne, efterlønnen, bistandshjælpen og dagpengene til de mange arbejdsløse, hvis arbejdstiden nedsættes. Skal disse ydelser nedsættes tilsvarende, eller skal der også gives komensation til disse svagtstillede grupper?

(Kort bemærkning).

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg skal bare gøre hr. Gammelgaard opmærksom på, at han jo kunne slå op i Industrirådets egne tal, som blev offentliggjort i Jyllands-Posten, jeg tror, det var den 21. december 1983. Industrirådet gjorde opmærksom på, at der rent faktisk var sket en produktivitetstigning på årsbasis på 3 pct., men med 1.000 færre ansatte. Det siger vist noget om, hvor vi skal hente pengene fra til de her ting. Det er det ene, jeg ville sige.

Det andet er, at nu har arbejdsministeren forsøgt sig med nogle ord, og hr. Gammelgaard har også, og der var jo ikke ende på optimismen og glæden og det hele, det skulle nok gå – og hvad ved jeg? Der er altså over 300.000, der bestemt ikke kan se, at alting nok skal gå. Hvordan forestiller man sig egentlig at få sammenhæng i sin tankegang, når man heroppefra fra arbejdsministerens side kan sige: det kan da godt være, at vi får en arbejdstidsnedsættelse, men det skal arbejdsmarkedets parter forhandle sig til rette om? Hvordan forestiller man sig at det skal finansieres, når man argumenterer over for os andre med, at vi krone for krone skal kunne fremlægge her, hvor meget det vil komme til at koste osv. osv., når man selv står på talerstolen og siger: ja men hvis arbejdsmarkedets parter bare kan blive enige om det, så skal vi selvfølgelig have den arbejdstidsnedsættelse? Er det ærlig talt ikke en mærkværdig argumentation?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):